ADNAN YÜCEL

bir özlem bir türkü

4.BASIM

YURT
KİTAP-YAYIN

BİR ÖZLEM
BİR TÜRKÜ

© Adnan Yücel

© Yurt Kitap-Yayın
ISBN 978-975-7076-07-4
4. Basım, Nisan 2012, Ankara

Kapak Tasarım
Uğur Alparslan

Baskı Cantekin Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 15372

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0 312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com

www.yurtkitap.com

adnan yücel

bir özlem
bir türkü

ADNAN YÜCEL

Şair, yazar (1953-) Elazığ'da doğdu, babası, bir kara yolları işçisidir. Orta ve lise öğrenimini Elazığ'da yaptı. Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1975). Daha sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans öğretimi yaptı (1979). Elazığ-Karakoçan Lisesi, Ankara Yenişehir Lisesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi, Ankara Cumhuriyet Lisesi edebiyat öğretmenliği görevlerinde bulundu (1975-1987). Şu anda Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili Öğretim Görevlisi olarak çalışmaktadır.

Yeni Adımlar dergisinde yayımlanan ilk şiirleriyle dikkati çekti (1974). Daha sonra *Özgürlük İçin Direniş, Yapıt, Sesimiz, Petek, Sanat Edebiyat 81, Yeni Olgu, Dönem, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir, Sanat Emeği, Anadolu Ekini, Temmuz, Tavır* gibi dergilerde; *Yeni Halkçı, Demokrat, Cumhuriyet* gazetelerinde yazmayı sürdürdü. AYKO'nun kurucuları arasında yer aldı ve yönetiminde bulundu (1981-1987). Şiirde yoğunlaştı.

Yapıtları

Kavgalara Sözlenen Sevda (şiirler, 1979)

Soframda Kaval Sesi (şiirler, 1982)

Bir Özlem Bir Türkü (şiirler, 1984)

Acıya Kurşun İşlemez (şiirler, 1985)

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (nehir şiir, 1986)

Rüzgârla Bir (şiirler, 1989)

Ateşin ve Güneşin Çocukları (nehir şiir, 1991)

Karacaoğlan (inceleme, 1992)

Çukurova Çeşitlemesi (şiirler, 1993)

Sular Tanıktır Aşkımıza (şiirler, 1998)

Kar yağıyor yaktığım ateşlere
İçimde kül kalabalığı isyan
.....
Beni anlatacak kadar
Kalabalık değil daha sokaklar

ACILARA KARŞI

İyi ki silahlanmışız acılara karşı
Türküsüz çıkmamışız yollara
Ekmekten ve gömlekten önce
Aşk
Ve sevinç doldurmuşuz koynumuza
İyi ki koparmamışız çiçekleri
Sevgiyi öfkesiz takmışız yakamıza

Hani ağlamasın diye başaklar
Yüreğimizi biçerek çıktık tarlalardan
Şimdi yürümek zamanıdır dedik
Yepyeni sonsuzluklara
Yepyeni güzelliklere doğru
Meğer
Ne çok düşmanı varmış güzelliğin

Öyle uzak öyle uzak ki sabahlar
Ne hayalden geliyor sesi
Ne düşten
Bir demet çaresizlik olmuş her sabah
İntihar karşılığı toplanıyor güneşten

Ey acılara tat veren güzellik
Yüreğimize hoş geldin
Geldin de
Çiçekli dallara döndürdün öfkemizi
Artık ister dolu yağsın ömrümüze
İsterse kar
Biz ki bildikten sonra sevmeyi
Bütün sabahlar
Acı renginde olsa ne çıkar

ONLAR

Gel yüzünü buruşturma bu akşamın
Bu güzel dostlar sofrasında
Acıyı doldurma tabaklara
Ölümden söz etmenin sırası değil
Dışarda yağmur yağıyor
Gözyaşını dökme bardaklara

Onlar ki güneşten fışkırdılar
Cemreyi yakalayıp zamandan
Suların kucağına bıraktılar
Toprak gibi düşündüler uzun uzun
Çatlamış tohumlarca gülüştüler
Bir tek yumruk indirdiler bulutlara
Oy civan ömrüm
Yağmur adına doluyla dövüştüler

Gel yüzünü buruşturma bu akşamın
Geçmişi geleceğin kollarına bırak
Doğanın bağrına koy bakışlarını
Yüreğini rüzgârla tazele
Ölmüş bir kavganın çoğaldığını
Bir başağın tanelerinden izle
De ki yeni başladı bu aşk
Bütün geçmişi bir kitapta gizle

Onlar ki yer altına gönüllü girdiler
Kömüre sevdirip kazmayı
Yeryüzüne aydınlık gönderdiler
Yürekleriyle ısıttılar evleri
Çocuklar üşümesin dediler
Yalnızca ekmek istediler kendilerine
Oy civan ömrüm
Tokluk adına açlığı bölüştüler

Gel yüzünü buruşturma bu akşamın
Umuda batır çatalını
Ölenleri geri getirmez ki konuşmalar
Sabrı kaşıkla
Acıları yudumlamaya bak
Ölmekten daha zordur çünkü
Ölümleri yeniden yaşamak

Onlar ki gülü dalında sevdiler
Acıları barındırıp gönüllerinde
Sevmeyi sevilmeyi türkülediler
Mutsuzluk nedendir bilinsin
Mutluluk nedir görülsün istediler
Bir tek kibrit yaktılar karanlıkta
Oy civan ömrüm
Işık adına yangınla seviştiler

ÇOK BOYUTLU BİR GECE NOTLARI

Haykıran bir mutluluktu gece
Coşkudan mı suskudan mı bilmem
Türküler yayılırken yaşamın göğsüne
İnce ince
Sessizce
Yüreğin sularında şiir ve resim
Geceyi yırtarak sevişiyordu gizlice

Yağmurla yıkanan çiçekler adına
Pembeler beyazlar ve morlar adına
Bir türkü
Bir türkü daha
Bu gece yaşamak
Dağları çıldırtan bir uzunhava
Varsın
Yağmuru doldursun koynuna karanlık
Gün batarken ufukta
Vangogh lekesiz bir güneşti duvarda

Acı bir kahkahaydı sessizlik
Aşktan mı kavgadan mı bilmem
Dışarıda bahar gecesi ve leylak
Dışarıda konuşmak yasak
Oysa çok boyutlu bir dergâhta
Alabildiğine bağırmaktı susmak
Ve betonu toprak gibi avuçlayıp
Tohum tohum patlamaktı yaşamak

RÜZGÂRSIZ UYANAMAM

Gün batarken ayrılırsak eğer
Gizlice bakışlarını doldur koynuma
Güneşsiz ayrılamam

Az sonra
Suyu kesilecek insan ırmağının
Yeminim var şafaklar adına
Yorgun yüreklere biraz umut
Biraz sevgi sunmadan duramam

Doğanın dudaklarında dolaşır ellerim
Yaşamın tenini okşarım bütün gece
Karanlıklara karşı biraz bilim
Biraz estetik
Şiirsiz uyuyamam

Sular çoktan ışıdı koynumda
Gel artık uyandır beni
Seher vakti dağıt saçlarını yüzüme
Rüzgârsız uyanamam

İstersen fırtınalar yarat soluğunla
Yorganı kaldırıp savur üstümden
Kendinle ört her yerimi
Gün doğarken sensizliğe dayanamam

SUÇ OLUR

Durmuş sanki zamanın rüzgârları
İnceden türkülerdir akıp giden
Her ezgisinde bir deprem
Bir de yangın seslenir
Türküler ki damla damla
Süzülüp anaların gözlerinden
Acı makamında çalgısız bestelenir
Sular su olalı böyledir bu yasa
Gecikince sabahlar
Son türküler hep kanlı söylenir

Boşuna değil yaşamın yorgunluğu
Her şafak vakti
Gecenin yüreği patlarken denizlere
Sarmaşıklar gibi bin yaprak
Bin dal ile uzanırız güzelliklere

Ey zamanın çile yorgunu sular
Suç olur güzelliklere aşık olmalar
Kimse bilmez sancımızı
Kitaplar yanar
Şiirler kanağlar
Gidişimiz korkutur sevdiklerimizi
Yalnızca güneş gelir peşimizden
Bir de dağların soluğu rüzgâr

Bütün mendillerde sabır nakışları
Sevgi kokar işlendikleri zaman
Sonra solar acılarda güller
Kan tükürülür aşklara kan
Direncin sularında boylanırken umut
Değil mi ki damla damla
Öfke süzülür de şakaklardan
İnancın o yürekli şarkıları
Düşmez yine dudaklardan

İşte yine sabahın elleri
Dolaşıp duruyor gecenin saçlarında
Parmaklarında şahlanan rüzgâr
Şenlik ateşleri serpiyor dağlara
Ey yasaklara inat yüreğim
Diyorlar ki sana
Gel katılma bu rüzgârlara
Sen fırtına değil misin

HOŞ GELDİN

En güzel haberler
Baharın diliyle gelirmiş derler
Hoş geldin
Biz bizeyiz şimdi yangın yerinde
Zulümle boğuşan zaman
Meğer ne pınarlar tüketmiş sende

Sen ki karanlıklar ülkesinden
Geciken sabahları taşırdın
Bir elinde ırmaklar
Bir elinde rüzgârla
Pürköpük coşarak yaşardın

Keşke bakmasaydım sessizliğine
Tutuşup yandı bakışlarım
Gözlerin nasıl hücreleşti böyle

Yüksek sesle konuşulmaz bilirsin
İyi bak şu yaşamın yüzüne
Ve dinle
İntihar bunalımında yüzerken evler
Sokaklarda diz boyu iğrençlik
Tükürüksüz açılmıyor gazeteler
Ve bir zaman
Yüreğimize gömdüğümüz efendiler
Açıp yelkenlerini
Selamsız ve sabahsız gittiler

Önce şarkılar dizildi kurşuna
Sonra kahkahalar ve kuşlar
Şimdi bu serseri akşamlarda
O eski şarkılardan
Bir tek nakarat dolaşır yalnızca

Dudaklarına bahar düşmüş biri
Nasıl anlatır ki sevincini
Hoş geldin iki gözüm
Biz bizeyiz şimdi
Gecikmiş bir mutluluk içinde
Yüksek sesle konuşulmaz bilirsin
Adı nedir gelecekteki güzelliğin
Bari gözlerinle söyle
Söyle ki
Bir tüy bile yanmasın
Bu zamansız kırlangıç göçünde

KÜL KALABALIĞI

Kar yağıyor yaktığım ateşlere
İçimde kül kalabalığı bir isyan
Aysız ve çiçeksiz kanıyor akşamlar
Ellerimde kıvılcım katliamları
Dilimde sevdası tükenmiş bir destan
Nerdesin ey kül kalabalığı
Evvel ahir tek kahraman
Gel ki deli taylar karşılasın seni
O taylar ki
Koştukça kıvılcımlar tutuşturan

Gözleri kan çanağı tarihin
Yaralı ve mahzun bakıyor yüzüme
Zaman incecik bir ırmak gibi
Akıp geçerken şakaklarımdan
Yalnızca çocuklar güldürüyor beni
Sonsuz bir sevinç adına
Gelecek dökülüyor dudaklarımdan

Biz ki gönüllü savaşçılarıyız sevmenin
Bir gül uğruna çileler çekmenin
Özlemenin beklemenin
Ve sarılıp her yerimizle birden öpmenin
Menekşeler kelepçelenmişse şimdi
Öfkesi nasıl anlatılabilir yüreğin
Coşkusu nasıl

Bir sessizlik büyüyor her yerde
Kırlarda yeşiller tutsak
Korkular paylaşılırken birer birer
Kimse bakamıyor gökyüzüne ve denize
Bütün maviler yasak

Kar yağıyor yaktığım ateşlere
İçimde kül kalabalığı bir isyan
Beni anlatacak kadar
Kalabalık değil daha sokaklar

TELÖRGÜLERE TAKILMADAN

Daha takılmadan bu telörgülere
Biz ki
Çocuğumuz dedik alınterine
Okşadık alınterinin yanaklarını

Nasıl sevdik karayı bembeyaz
Sarıyı kıpkızıl
Pembe-beyaz dallarcasına
Tohum tohum patlarcasına
Üstüne üstüne yürüdük ölümlerin
Aşkın sularına girercesine
Ve tarihin en güzel yaprağını
Güneşin parmağıyla çevirircesine

Bir şarkıyla geldik bugünlere
Sevdikçe söyledik
Özledikçe yeniden besteledik
Kelepçeler çürüdü sesimizde
Velhasıl
Sevdiğimize gerilmenin direncini
Daha çocukken türküledik

Bu telörgülere takılmadan önce
Biz ki
Vatanımız dedik alınterine
Öptük alınterinin topraklarını
Başlar koyduk uğruna
Her damlasına canlar verdik
Kurtuluşumuz dedik alınterine
Açtık alınterinin bayraklarını

YILDIZ YARASI

Yaralı bir güzellik çırpınıyor içimde
Yavrusu çalınmış kuşlar gibi hırçın
Geldiğim topraklar konuşuyor elerimde
Bir türlü anlatamadığım
Haykıran bir sessizlikle çatlıyor başım

Dudaklarımda tutuşan sözcükler
Utanıyor sanki anlam kazanmaktan
Bakamıyorum doğanın yüzüne
Yapraklarda bir karış toz
Ağaçlar tutsak
Yalnızca kurum kokuyor çiçekler
Yıldızları bizden kıskanan
Şu kirlenmiş gökyüzünün altında
Hep acıyla mı söylenir türküler
Bir puştluk var bütün güzelliklerde
Ne aşklar içten ne sevgiler

Kırılmış bir dal gibi güneş altında
Acımı dindirmek için uzansam sulara
Kan sıçrar mı dersiniz bulutlara
Yağmur yaslı yağar mı
Aşkın kuşları vurulup düşer mi toprağa
Öyleyse bırakın beni
Bırakın birbaşıma yollara
Yıldızlar kaçışırken sabaha karşı
Küfretmek istiyorum ağız dolusu
Yıldız düşmanı bütün yıldızlara

Yıldız mıdır sabahın alnındaki leke
Evler yıkan bir ölüm mü yoksa
Nasıl düşmüş ki yeryüzüne
Sular böyle kanlı çağlıyor
Analar atmış yazmaları başlarından
Saçlarıyla ağıtlar bağlıyor
Resimler girmiyor artık çerçevelere
Fırçalar boyalar suskun
Kitaplıklarda kitaplar ağlıyor

Alsam da başımı yürüsem kavgalara
Karanlıkları takmadan iplemeden
Aydınlıkları beklemeden
Korkunun o cüzzamlı iniltilerini
Hiç mi hiç dinlemeden
Şöyle zindanlara vursam kendimi
Kahrın ve sabrın yüreğini görsem
Diner mi içimdeki sancılar
Ya kırılan bir dalın acısı
Susar mı badem çiçeklerini görmeden
Arılarla sevişmeden
Kelebeklerle öpüşmeden
Sevinip de kurtulabilir mi ölümlerden

GÜLDÜRMEYİN BENİ AĞLAYAMAM

Bir zamanı geçiriyoruz deprem içinde
Bilinçler yarım sevinçler paramparça
Aşklar ihanet vurgunu nereye baksam
Günlerin dili lal
Şafakların alnında hain bir akşam
Biliyoruz ki artık
Öfke renginde bir çiçektir yaşam
Ey zamanın yüzüne korku yazanlar
Güldürmeyin beni ağlayamam

Biz değil miyiz yaratan ve öldüren
Yıldızları bulutlara indirip
Bulutları dağlara güldüren
Ve ters çevirip cennetin ağaçlarını
Meyvelerini yemeden seyreden
Biz değil miyiz seven ve sevilen
Ve zamanın mermer yazıtlarında
Hem ağlayan hem gülen

Hani köpüklerden yaratmıştım seni
Masmavi kalmasın diye dudakların
Kızıl bir öpücükle tutmuştum ellerini
Sonra bir tan vakti
Uzanıp bulutların en görkemlisine
Yeniden doğurmuştun beni
Hani nerde şimdi saçların
Gözlerimden kim çaldı gözlerini

İşte gün başlıyor yine
Dağların yüreği patlamak üzere
Camlarda öpüşme renkli bir sabah
Neden sevinmiyor hiç kimse
Sabahlar ki inancımızdı bizim
En güzel sevincimizdi
Artık
Doğa da mı katılmıyor bu sevince

İşte gün başlıyor yine
Varsın tahtlarına kurulsun krallar
Ne tarihtir acılar içinde çırpınan
Ne de akıp giden zaman
Belki ağaçlar üstünde bir yaprak
Belki zaman içinde bir an
Bir an ki
Gül göğsümüze kan sıçratan

Ey zamanın yüzüne korku yazanlar
Güldürmeyin beni ağlayamam
Tanrılar can çekişirken ellerimde
Krallara bel bağlayamam
Üç zamanı birden dolaşmışım
Yeryüzünü yeşerterek gelmişim bugüne
Bu tutsaklık içinde çağlayamam
Adem'den önceki adamlar aşkına
Güldürmeyin beni ağlayamam

KUŞ MİTİNGİ

Sonbahardan sonra ağaçlar
Hep duman açar Ankara'da
Saksılarda yeşil bir yalnızlık
Uzayıp gider ev tutsaklığında
Kış boyu rüzgârsız ve çiçeksiz
Ne gün kalır güneşin yüreğinde
Ne şafak ne sabah
Kapkara bir sabır olur yaşam
Kar altında dilsiz ve sessiz
Bir tohum gibi bekler baharı
Taş üstünde topraksız çaresiz

Sonbahardan sonda Ankara'ya dair
Hep aynı sözler söylenir
Ama yağmur
Yine utanır yağarken
Kar yine yağmadan kirlenir

Sonbahardan sonra Ankara'da
Yalnızca kuşların isyanı vardır
Bakarsınız bir akşamüstü
Bütün ağaçlar kuş açmıştır
Ve gökyüzü meydanında
kuş dilinde bir miting başlamıştır

Bir çığlıktır artık yaşanan
Sözcükler yetmez anlatmaya
Notalar fırçalar susar
Çünkü mitingten sonra kuşlar
Kırıp kanatlarını
Ankara'ya ölüm bırakırlar

YÜRÜRKEN

Yürüdükçe terliyor sokaklar
Camlarda buğulanan sessizlik
Bir korkuyu çiziyor duvarlara
Her adımda buz tutuyor avuçlarım
Yeniden kanıyor içimdeki yara

Bu yollar
Ben yürümesem de yürünecek
Biliyorum
O kapılardan girilecek

Ey baharı coşkularında taşıyan
Cemre yüzlü çocuklar
Size koşuyorum nerdesiniz
Bakışlarınız tutuşurken alnımda
Sıcak mavilere koşan
Deli bir ırmak yürüyor kanımda

Yine yollarda çığ başımda kar
Yangın yerine dönmüş ağzımda
Uçuşan köpüklerin en son tadı
Her solukta
Bir daha çatlıyor dudaklarım
Yürüdükçe kahroluyor sokaklar

Bir gün şu duvarlardan
Eski sıvalar gibi parça parça
Dağılıp dökülürken korkular
Ne olur
Gülmeyi unutmayın çocuklar
Gülmeyi unutmayın ki
Coşkunuzda tükenmesin bahar

BANA BENİ YANSITMA

Bana beni yansıtma canım
Suskulara sokma başımı
Şarkılar yasa durur sonra
Baharın kadife yeşilliğinde
Hüzün bulaşır ellerime

Varsın
Güzellikler çoğaltsın evrenin
Solacak güllere dil dökemem
Ben tüm güzelliklerden uzak
Ve güzellikler adına
Çirkinlikler arasında tutsak
Senin pembe evrenine giremem

Şu çelişkili yaşamlar yok mu
Şu kendi kendine savaşlar denizi
İnan ki yedi bitirdi bizi
Yağmur tanelerince kalabalık
Irmaklarca yalnız akarız
Bazen durulur
Bazen coşar kabarır taşarız

Bir sen varsın sanki sessizliğimde
Yalnızca sen
Köpüklü sularımın türküsünü söyleyen
Ve doğamın yüreğinde
Pınarlarımı yaşayarak dinleyen
Yalnızca sen
Ne tanrılar var senin dışında
Ne de kitaplar gökten indirilen

Bana beni yansıtma canım
Korkarım
Ya sözcükler yetmezse diye
Yetmez de anlatamazsam seni
Bana kırılır mısın
Yoksa o şiirsel başını
Kaldırıp köpüklü sulardan
Gözlerimin dünyasına bakar mısın
Bakar da yüreğimi anlar mısın

Çılgın mavili düşlerden
Ölüm dalgalı göllerden sonra
Durdun durdun da
Be doğamın sevgilisi
Bir sarmaşıkta çıktın karşıma
Bir sarmaşığın şarkılarında
Sular sarmaşıklara
Bakışların içime doluşanda
Yüreğim bir volkan oldu dağlarda

Yaşanmamış yıllarım mısın
Gezilmemiş yollarım mı bilmem
Bir türkü yanar dudaklarımda
Söyle desen söyleyemem
Ana diye mi sevdim seni
Yar diye mi yoksa
Mutlu şiirler okur gözlerin
Dinle desen dinleyemem

İçimde çırpınan yaralı kuşlar
İlk kez konarken bir dala
Elim tutmaz
Gem vuramam duygulara
Adın bütün mutluluklara özdeş
Çocuk yüzlü
Bir anlam taşıyor hecelerinde
Oysa gecelerin
O bildik çatlak göbeğinde
Mutluluklar kelepçeli
Sevgiler daha kan içinde

GÜN DOĞMADAN

Ölümü gelin getirdiler evimize
İncecik tüller giyindi gözyaşı
Ay dolandı düştü yere ay oğul
Gün doğmadan
Bizde günlük yaşama dönüştü kan

Denizlere ulaşmadan kuruyan
Irmaklar ağlatır artık beni
Birden bir çığlık kopar uzaklardan
Coşkun pınarlar kurşunlanır içimde
Kıyılar kucak açar
Dereler kanatlanıp uçar çığlıklara
Susar yine bir mutluluk
İnce bir sızı dolaşır mavilerde
Irmak mı desem çocuk mu desem
Yoksa çiçek mi
Gün doğmadan
Sular ağlaya ağlaya boğulurken çöllerde
Çatlar dudaklarım
Yüreğim can çekişir susuz göllerde

BİR NEHİR ACI

Çığlıklar belki susar diye içimizde
Güneşin
Ordularıyla girdik denizin kalelerine
Mutluluğu sorduk yüzyıllara
Aşkı ve umudu sorduk
Ağlayıp sustu bütün tanrılar
Ne tarih konuştu bizimle
Ne de zaman bilgesi kıyılar
Bir hüzün çöktü sevda güllerine
Gün bitti çaresiz
Ay sustu gece boyunca
Belki güler diye yaşamın yüzü
Bakıp durduk mavinin en güzellerine
Bir damla sevinç ararken
Bir nehir acı koyduk suların ellerine

MONTAIGNE'LE ÖLÜM SÖYLEŞİLERİ

- 1 -

Öyle bakıp durma gözlerime
Suçlama beni Montaigne
Bu acıları süslemek istiyorum
Varsın
Yağmurlar kesilmiş olsun içimde
Gözyaşımı salıp toprağa
Sevinç tohumlarını beslemek istiyorum

Ne zaman okusam sözlerini
Hep "ölen ölmüştür" diyorsun
"Yaşayansa ölüme gidendir"
Ya bu ölüm acısı
Söyle bana Montaigne
Ya yürekte bu yangın nedir
Sen ki üç çocuk verdin toprağa
Yaşlarını doldurmamış üç gelin
Şimdi o acılar
Yeryüzünde bir güzellik midir

Aristo'nun sana söylediği
Sekiz saat yaşayan o sinek
Ne bilsin ki ağlatır babaları
Bir çocuk için ecelsiz ölmek

Öyle bakıp durma gözlerime
Ne kandır şakaklarımdan süzülen
Ne de kanla karışık ter
Yeter be Montaigne yeter
Ölmek değil
Ölene ağlamak beter

- 2 -

Beklenmedik bir acıyı
Acıdan daha çok yaşarken insan
Şiir midir akıp giden zaman
Ölüm müdür Montaigne
Ölümü kucaklamak mıdır yaşanan
Adına ağlamak dediğimiz
Yüreğin o çılgın koşusunda
Yalnızca gözyaşı mıdır şahlanan

Kırlarda gül kanatlı bir kelebek
Çiçeklerle dolaşırken el ele
Apansız
Bir damla kan nasıl düşer güle
Türküler nasıl susar Montaigne
Ağıtlar nasıl dolanır dile

- 3 -

Sular böyle sararmamıştı hiç
Böyle zamansız
Böyle güneşten uzak
Ne gün batıyor oysa
Ne şafak söküyor ufuklarda
Sanki bütün renkler tutsak
Ve bundan sonra yalnızca sarılar
Sanki hep sarılar konuşacak
Korkarım ki bu ölüm
Rengini sularda unutmuş olacak

Gökyüzü paramparça içimde
Yıldızlar sönük Montaigne
Bir solusam bulutlar yanar
Vursam yüreğimi duvardan duvara
Ağıtlar söylesem neye yarar
Binlerce göz bakar da yüzüme
Gözlerim yine o gözleri arar

- 4 -

Öyle bakıp durma gözlerime
Suçlama beni Montaigne
Varsın
"Erkekler ağlamaz" desin atalar
Ben bu yargıyı yıkıyorum
Ve alabildiğine ağlıyorum
Tanrıya inanmıyorum ama
Zamansız koptu fırtına biliyorum
Ve ecelsiz ölen çocuklara
Dolu vurgunu çiçekler diyorum

Bu kadar yeter Montaigne
Yüreğimi çoktan koydum doğanın eline
Ben ki yaşam bahçivanıyım
Bir oğul ektimse toprağın rahmine
Acıyla beslerim tohumlarımı
Ki bir çiçek fışkırsın
Bin güzellik yayılsın yeryüzüne

YENİDEN SEVMEK

Bugün hiç kimse sormasın beni
Hiç kimse aramasın
Rüzgârın kanatlarını kırabilirim
Şu anda
Dağlar salkımsaçak sokaklarda
Evler birer sığınak
Oysa başlarından tutup dağları
Birbirine çarpabilirim

Hayır
Hiç kimse söylemesin hiçbir şey
Yağmur yağıyor ağaçlara
Az sonra diner belki
Güneş yaldız döker damlalara
Öfkemi dindirebilirim
Hatta gözlerimi serperek dallara
Yapraklar gibi ağlayabilirim

İşte biz işte yaşam işte aşk
Hani nerde ellerim
Öptükçe kuş tüyü sıcaklığım
Dokundukça kelebek ürpertilerim
Bunca kanayan yara ile
Hani sevgilerim nerede
Aşkın gözleri neden yaşlı
Ağıtlar neden birikiyor kucaklarda
Oysa içime doldurup bu aşkları
Soluğumla fırtınalar koparabilirim
Hatta aradığım bu ellerimi
Bir uzatmasam her isteyene
Bütün zincirleri kırabilirim
Yeniden severim belki o zaman
Yaşamı yeniden kurabilirim

Bugün hiç kimse sormasın beni
Hiç kimse aramasın
Zamanımız kalmamış birbirimize
Hiç kimse başkasına yanmasın artık
Ağlamasın
Herkes eline bir nehir alsın
Bir de kalem
Sakın ola unutulmasın
Yeniden sevmek yüreklere yazılsın

SABAHIN YÜZÜNDE FİLİSTİN YARASI

Bir gece sabaha karşı
Gökyüzünü bombardıman ederken şafak
Çılgınca yazdım bu dizeleri
Ağlayarak

Çocuklar koşuyordu göğsümün kırlarında
Gözleri çöl
Bakışları Kızıldeniz çocuklar
Gecenin sularını
Geçerken şafağın atları
Binlerce kurşun sıkıldı göğsüme
Kırıldı rüzgârın kanatları

Tam da kuşlar ötmeye durduğu zaman
Ey vah kuşların sesinde kan
Benimse kollarım bağlı
Tan vakti ufuklarda bir akşam
Sokaklarım suskun
Zulüm düşlü uykular içinde bütün yaşam

Ey sönmüş ateşlerde tutuşan öfkeler
Yanmışın yakması buna mı derler
Şu anda dünyanın gözleri önünde
Kan sıçrarken yaşamın yüzüne
Bu lekeyi tarihten kimler siler
Bu katliam utancını kimler
Nazi kamplarındaki fırınlarda
Bitmediyse yakılan Yahudiler
Ya vurulan Filistin nasıl biter

Bu gece sabaha karşı
Filistin mevzilerinde patlayan şafak
Şafak değil bir silah
Her ölüm bir destan
Her yürek dünyayı tutan bir ah
Ve bütün gecelere inat
Karanlığa dişleriyle saldırırken sabah
Ey vah sana dünya-eyvah

LEYLAK ÇIĞLIĞI

Başkentin sokaklarında bir leylak
Bakıp duruyor yüzüme tutsak tutsak
Ağlamak nedir ki bu karanlıkta
Nedir ki gökyüzüne yumruk sıkmak

Ey geceyi serseme çeviren leylak
Kokunu duyan yok senin
Rengini tanıyan yok
Sustur artık şu korkunç morunu
Sen yağmursuz açmaz mısın
Her gece kentin yarasından
Kan süzülürken yapraklarına
Utancını sokaklara saçmaz mısın

Kan kokusuyla beslenen öfke
Yüreğin camlarını kırdı sonunda
Bir çığlık sarsıyor şimdi her yeri
Islak betonlar üstünde çaresiz
Ezilen tohumlar gibi bir çığlık
Ne erkekte erkeklik bırakıyor
Ne kadında kadınlık

Ey benim yenilmiş çocukluğum
Akım yüklü tellerde tükenirken aşklar
Biliyoruz artık
Kansız geçilmiyor ırmaklar

AĞLAMAKLA GÜLMEK ARASINDA

Bekleyip durdum sabaha dek
Geceyi sensiz geçemedim
Ağlamakla gülmek arasında
Bitimsiz bir içlenmeydi yaşam
Ya da kahreden bir ürperme
Birini diğerinden seçemedim

Şarkılar şahlansın diye tan vakti
Ufuklara açtım yüreğimi
Dolaşıp durdum bulutlarda
Yaprak yaprak tutuşurken dağlar
Ağlamakla gülmek arasında
Durdu birdenbire sanki zaman
Sustu bütün şarkılar
Tam da hazırlanırken gülmeye
İçimde çalkalanan sularda
Apansız kıyıya vurdu bir intihar

Bugün de geç kaldım yarına
Dilim tutuldu bağıramadım
Ağlamakla gülmek arasında
Yine şarkısız çıkıyorum karşına
Yine şafaksız ve güneşiz
Yalnızca ellerimi uzatıyorum sana
Sen ki bilirsin şafak dilini
Ha bugün ha yarın
Bütün kahkahalar bizden yana

GERİYE KALAN

Neyi yaşıyoruz şu anda
Nelerle sığmıyoruz dünyaya
Aşktan
Öfkeye geçiriyoruz birdenbire
Sevinçten üzüntülere
Durgunluktan coşkulara koşuyoruz
Coşkulardan
Mutsuzluğa gömülüyoruz sesizce
Ve yaşıyoruz böylece her yılı
Koskoca bitmez bir saniyede

Bu çelişkili yürüyüşler içinde
Bizden ne kalır ki geriye
Bir ölenle ölebilmek
Bir gülenle gülebilmek
Mutluluğuna sevinmek insanlığın
Kanağlamak ölümlerine
Ve Afrika'lı kapkara bir acıyı
Duyabilmek bembeyaz yüreğimizde

BİR ÖZLEM BİR TÜRKÜ

Ne gökyüzü sarhoş ne akşam
Yalnızca türkülerde
Bıçaklanmış bir özlem gibi yaşam

Gülmek için ölmek midir bu
Çoğalmak için bölünmek midir
Kim söyler şimdi bana
Bunca türkünün içinde
Ağıtlarla taşınan bu yük nedir

Konuştukça söz başı bir zincir
Sustukça susmak için bir emir
Menekşeler emirle açılmaz ki
Neden çalınır bu düdükler
Bu kampanalar bu ziller
Sevmenin de saati olmaz ki

Ne gökyüzü sarhoş ne akşam
Yalnızca türkülerde
Bıçaklanmış bir özlem gibi yaşam

Nasıl da kaldık böyle uzaklarda
Anam anam
Otursam taş
Yürüsem beton bu yerler
Ne olur şimdi sanki
Binsem türkülerin kanatlarına
Uçup yanına konsam
Bir çocuk denli rahat ve sıcak
Başımı dizlerine koysam
Ağlasam ağlasam
Gözlerinde unutsam geçen yılları
Dizlerinde uyuyakalsam

Ne gökyüzü sarhoş ne akşam
Yalnızca türkülerde
Bıçaklanmış bir özlem gibi yaşam

Ah bu türküsüz yerde türküler
Beni kendilerine gömdüler
Buz kesildi dudaklarım
Söyleyemedim en güzel sözlerimi
Kuşlar söyler şimdi yerime
Akıp giden ırmaklar söyler
Bu ağıt yükü çekilir elbet
Bu sessizlik çölü geçilir derler

SENDEN BUGÜNE SEN

Yolculuklar çiziyorum gözlerinde
Bol ışıklı sonsuz yolculuklar
Bir nehir takıyorum saçlarına
Bir de rüzgâr
Sensiz sevmiyorum acı çekmeleri
Neyleyim
Kış vurgunu deli yüreğimde
Çocuk gülüşlü bir bahar var

Sen ki kavgalarda çıktın karşıma
Yanık bir uzanhavaydı yüzün
Alabildiğine ağıtsı
Ve yarınlar adına hırçın
Ellerin uzandıkça çiçekli dallara
Işıltılı sulara döndü gözlerin
Sevgisiz çıkamaz oldun yollara

Şimdi o zamansız öfkelerin
Küllenişini seyrediyorum sende
Bir şiir yağmurusun artık
Kitaplar şahlanıyor selinde
Al işte senin olsun yüreğim
Bir salkım
Tomurcuk gibi dursun elinde
Gör ki o tomurcukları
Ne imgeler açılacak dilinde

ACILARA GÜLMEK ZAMANIDIR

İstesem şimdi geçmiş baharları
Kim getirip koyabilir ellerime
Göçmen kuşları kim çağırabilir
Uçup dağılan ışıkları kim
Bırakın zaman çalsın bu sazları
İster kırsın tellerini yüreğimizin
İsterse ağıtlar yaksın üstümüze
Yeter ki
Tanığımız olsun yağmur ve güneş
Sabahlar konuşsun bizim yerimize

Aysız akşamlarda kimse ağlamasın
Kimse yanmasın
Gülmek
Yitirilmiş bir türküdür bazen
İnce bir sızı gibi dolaşır dudaklarda
Bir ihanet gibi geçer üstümüzden
Ağlayacaksa aşktan ağlasın yürek
Sevgiden ve coşkudan ağlasın

Doludizgin bir çavlan olup
Yangınlardan geçmek zamanıdır şimdi
Acılara gülmek zamanıdır
Biliyorum yorgun koşuyor sabahlar
Bakışlar cansız
Ve sevinç parlaklığından uzak
Masalara bağlı bir zincir uğruna
Gün doğarken kaçıyor sanki yaşam
Karanlıklara koşuyor kaldırımlarda

Güneşi yeşilde tüketen yapraklar adına
Kokusunu yağmurlardan kaçırıp
Rüzgârlara salan leylaklar aşkına
Başları dik tutan boyunlar
Bir daha bükülmesin zulmün yasasına

Bu yaralı öfke günlerinde
Selam olsun acılar içinde gülene
Kurda kuşça söyleyip
Çiçeğe kelebekçe konmayı bilene

Sular köpüklerini kıskanmaz bizden
Bahar çiçeklerini saklamaz artık
Biz ki ölürken yürüdük sokaklarda
Yürüdükçe kelebekler uçurduk
Dört mevsime döl taşıdık sesimizle

Acılara inat yaşamak zamanıdır şimdi
Alabildiğine sevmek zamanıdır
Varsın turuncular konuşsun ağaçlarda
Özlemini çektiğimiz yeşil
İsterse küçük bir yalan olsun
Bahçeleri kıskanıp dursun saksılarda
Irmakları aşmak zamanıdır şimdi
Denizleri gülerken görmek zamanıdır

SAÇLARINDA DOĞA DİLİ

Bahar emzirirken bahçeleri
Mor adına menekşelere sordum seni
Saçların yaprak kalabalığı dediler
Her telinde bir acı
Bir de mutluluk gösterdiler
Yürüdüm yollar boyunca
Yağmur sonrası bir akşam
Soluğunu istedim ağaçlardan
Gül ve toprak kokusu verdiler
Şimdi saçların haziran bulutları
Dağılmış yüzüme göremiyorum
Saçların değil
Yüzümde bir ekin tarlası
Yaz çoktan bitti biçemiyorum
Hasat zamanı geçmiş de benden
Ben harmandan geçemiyorum
Alışmış olmalıyım ağunun sarhoşluğuna
Neyleyim
Sunduğun suları içemiyorum

Nedir sanki doğumun anlamı
Hem ölümcül bir acı
Hem çığlıklar dolusu mutluluk
Ölçmek istesen
Ölçülmez ki bu duyguların arası
Akıp giden sulara sor istersen
İşte yaşam
İşte yaşamın yüzünde ölüm karası
Öyleyse dağıt saçlarını göğsüme
Dağıt ki
Hep tatlı kanasın aşkın yarası

YAŞANMAMASI GEREKEN ZAMAN MEKTUPLARI

Herkesin elinde bir defter
Öldürmeyi yazıyorlar birer birer
Hiç kimse düşünmüyor nedense
Ya sevgiler ya sevgiler
Yalnızca yasaklar konuşuyor burada
Bir de içten içe büyüyen öfkeler

- 1 -

Hiç böyle bakmamıştım ağaçlara
Böyle yeşilden uzak
Böyle duygusuz
Biz ki ormanlarda unuturduk zamanı
Şimdi yaşam nöbette
Zaman uykusuz
Öfke dökülüyor ağaçlardan
Yürekler yapraklarda coşkusuz
Hiç böyle düşünmemiştim insanları
Böyle tek boyutlu
Böyle soğuk ve arzusuz

Kanayan bir yara gibi duygular
Aşklar geçmeyen zaman tuzağında
Gün doğacak birazdan
Sabahlar yarım bir rüya soluğunda

Bir boşlukta uçuşuyor bakışlar
Gözlerin şafağı tükenmiş
Ne ötüşen kuşlara bakıyor kimse
Ne de rüzgârla sevişen bir yaprağa
Düdükler yırtarken yorgunluğu
Öfkeler küfürle vuruluyor toprağa

Hep yalnız yaşanıyor duygular
Hiç kimse görmüyor sanki kimseyi
Kiminin
Elleri karısının saçlarında
Kimi oturmuş mektup yazıyor
Yüreği çocuklarının avuçlarında
Kiminin buz bağlamış gözleri
Uzak bir sevgilinin bakışlarında
Çöle dönmüş bütün sevgiler
Bir pınar aranıyor dağbaşlarında

Varsın özlemler çekiledursun
Yürekler yansın
Aşklar kül olsun hayal ufuklarında
Fıkralar
Çıkmıyor yine belden yukarı
Gözyaşlarını gizliyor kahkahalar
Banyo mermerlerinde sabun salyası
Kurnalar baştan başa utanç
Her yer
Kudurmuş bir erkeklik harası
Haşa haralardan
Duyguları biçilmiş bir insan tarlası

- 2 -

Saatler yalnızlığı gösteriyor
Yüreğim yine tetikte
Bir hiç uğruna dağlar gibi nöbette
Böyle sesiz ve yorgun
Geçip giden her saniye
Bir yıl gibi inliyor sen diye
Yine özlem kusuyor karanlık
İnceden
Yanık bir türkü dolanıyor dilime
Başını dağlara çarpıyor sesim
Bir kez olsun
Sensizliği yırtsın diye
Yandığım yalnızlık değil canım
Bu yalnızlık
Boş yere çekilen bir çile diye

Sabrın bütün gömlekleri yırtık
Gittikçe unutuluyor şarkılar
Anlıyorsan eğer mektuplarımdan
Artık
Söz edemiyorum sana aşklardan
Burada insanlar
Rahatsız oluyor öten kuşlardan
İlkbaharın yeşili
Sonbaharın sarısı
Birer birer öldürülüyor durmadan

- 3 -

Ay doğuyor şimdi yalnızlığıma
Göz kırpıyor sevişen tepelerden
Bugün ayın on beşi
Işık yağmurları yıkıyor yüzümü
Her damla
Seni taşıyor bana uzak denizlerden
Bütün akşamlar
Böyle bir gurbet sessizliğinde
Sigara dumanına karışıyor sabır
Yalnızca
Özlem yükseliyor pencerelerden

Vuslat ulaşılmaz bir sabah
Sensizlik alabildiğine karanlık
Ne olur gözlerin olsaydı şimdi
Bir umut feneri bir aydınlık
Ellerin olsaydı sımsıcak
Ve dudakların
Günbatışı rengindeki o ıslaklık

Her gece paramparça rüyalarım
Duygularım yarım
Aşklarım yarım
Gözlerim susuz
Bir çifte pınar gecelerde
Birinde sen birinde çocuklarım
İçimde kanayan iki yara
Biri gülen ayvam
Biri ağlayan narım
Bir sevgilidir ki sorma
Bana karımdan da karım
Gün başlamıştır artık
Karanlıkları silip kalkarım
Umutlar yarım sevgiler yarım

Yine dağ memelerinde şafak
Kızıl mendilini sallıyor uzaktan
Yine doğrulup kalkamıyorum
Uyuya kalıyorum dizlerinde
Oysa güneş
Salkımlarını çoktan aşmış ağaçlara
Her yanım kuş cıvıltısı
Sabahın
Zaferi kutlanıyor gözlerinde

- 4 -

Susmuştu duygunun ırmakları
Yanıp kül olmuştu sevgiler
Varsın az olsun yaşamın güzeli
Bir kez geldin ya bu yerlere
Artık
Çarpı koymuyorum takvimlere
Ol aşkla dağlar aştın çünkü
Su taşıdın içimdeki çiçeklere

Şimdi bir parkın havuzunda
Sular
Denizlere dönüşüyor bir anda
Kollarını açmış kıyılar gibi göğsün
Dalgaların diliyle koşuyorum sana
Varsın köpüklerim
Yüzünde çatlayıp sönsün
İsterse çalınsın başım taşlara
Ölsün bütün bakışlarım ölsün
Gözlerinin sonsuzluğuna gömülsün

Anıların sanatsal güzelliğinde
Artık
Türkülerde buluşuyorum seninle
Biri fırtınalar koparıyor ezginin
Bir damla yaş oluyor biri
Aktıkça birikiyor kirpiklerimizde
Kim dinler ki zoraki baskıları
Sıralanan yasakları kim
Bu karanlık kurallar ülkesinde
Yeter ki dolunaylar
Kandil yaksın ellerimizde
Her şey öyle güzel
Öyle sonsuz olur ki içimizde
Anlatmaya yetmez yine sözler
Ancak şiirler konuşur gözlerimizde

- 5 -

Mektubundaki isyanlar boşuna
Varsın
Ayrılıklar tutuşsun bağrımızda
Sevmeyi nasıl bilirdik yoksa
Özlemeyi ve beklemeyi nasıl

Ben çoktan öptüm güzellikleri
Yalnızlığın gücü yetmiyor artık
Sensizlik
Dost kılıyor bana bir dağı
Ne zaman yüzüne baksam
Sıcak bir kadın gibi karşımda
Ovalarla
Pınarla dopdolu kucağı
Yanaklarında küme küme kar
Bir elinde güneş bir elinde ay
Saçları bembeyaz bulut yumağı
Dağ değil bir gelin duvağı

- 6 -

Şimdiki zaman çoktan ölmüş burada
Geçmişse sararmakta yavaş yavaş
Kırgın yemiş
Güller gibi çürüyor dallarda
Yaşamı bilinçten emziriyoruz artık
Umudu sevintçen süzüyoruz
Yolu yok başka yaşamanın
Her sabah geçmişin yüreğine
Filizlenen bir gelecek çiziyoruz

Hele biriksin bu deli sular
Dalgalar rüzgârla bir kucaklaşsın
Kabarıp kabarıp taşsın
Sel olup aksın çektiğimiz acılar
Açlıklar büyüsün şimdilik
Hırsından çatlasın karanlıklar
Yeter ki zamansız başlamasın kavga
Kan içinde boğulmasın mutluluklar

UZAKTAN ALDIM HABERİ
BİR ÇAĞLAYAN KURUMUŞ

Bugün inanmıyorum hiç kimseye
Mektuplara gazetelere
İnanmak gelmiyor içimden nedense

Nasıl kurumuş ki o çağlayan
Tutuşturmuş böyle bütün ırmakları
Yanarak dökülüyor yanaklarımdan
Bir elimde uzak göller
Sular silahlar altında çaresiz
Bir elimde geceyi yaktığım şamdan
Işığı mumdan değil sanki 'nurdan'
Nereden çıktı o ışıltılı çağlayan
İşte gurbet işte ölüm işte insan
Ey yangınlarla boğuşan yüreğim
Dayanabilirsen eğer gel de dayan

Bugün inanmıyorum hiç kimseye
Mektuplara gazetelere
İnanmak gelmiyor içimden nedense

Bütün dostlar yine bir arada
Birinin gülüşü Mardin sıcaklığı
Birinin elinde Azeri bir fırça
Diğeri az sonra getirir sabahı
Ne olur rakılar bensiz açılmasa
Hiç mi hiç sevmiyorum artık gülmeyi
Tarih mi yitirdi kendini
Gelecek mi lekelendi yoksa
Keşke diyorum bir bilen olsa
Doktor bilir mi dersin
O şimdi çok uzaklarda
Ne güneşi tükenmiş ne şafağı
Yanıp duruyor daha ufuklarda

Bugün inanmıyorum hiç kimseye
Mektuplara gazetelere
İnanmak gelmiyor içimden nedense
Ama ölüm denilen acımasız gerçek
Neden sırıtarak bakıyor yüzüme
Hey gidi koca çağlayan
Bir sevda değil miydi yandığımız
Bu sevda allahsız da yaşanır
Sazında güneş eliflenir sözünde kitaplar
Vurur başını dağlara kırlara yıldızlara
Habire koşar koşar
"Bi' şolmaz" be iki gözüm
Bu sevdalar biz olmadan da yaşar

NE ZAMAN

Yine çığ basmış bütün yolları
Yolu yok haber salmanın
Selam iletmenin dostlara
Hep kavgayla sürecek gibi yaşam
Korkarım ki
Aşka zaman bulamadan gideceğiz
İçimizdeki sonsuz sevgileri
Acının tabutuyla toprağa vereceğiz
Kim bilir
Belki yürürken belki yatakta
Bir yürekte bin şiir götüreceğiz

Ne zaman tatlanacak bu yaşam
Uzun bir öpücük gibi dudaklardan
Sen söyle ne zaman

Yine sabır taşıyoruz evlere
Sabır ki doruklardan yüce
Her adımda
Gelecek türkülenirken ince ince
Apansız bir ölüm fırtınası
Bir kanlı yağmur
Yaşam yasımızı tutuyor sessizce

Bu sabır çatlayacak bilirsin
Sel olup taşacak çekilen acılar
Bir gün
Ya yeniden başlayacak o yağmur
Ya da dinecek bütün sancılar

Ne zaman söylenecek türkümüz
Her yerde ve hep bir ağızdan
Sen söyle ne zaman

İÇİNDEKİLER

Acılara Karşı /7
Onlar /9
Çok Boyutlu Bir Gece Notları /12
Rüzgârsız Uyanamam /14
Suç Olur /16
Hoş Geldin /19
Kül Kalabalığı /22
Telörgülere Takılmadan /24
Yıldız Yarası /26
Güldürmeyin Beni Ağlayamam /29
Kuş Mitingi /33
Yürürken /35
Bana Beni Yansıtma /37
Gün Doğmadan /41
Bir Nehir Acı /42
Montaigne'le Ölüm Söyleyişleri /43
Yeniden Sevmek /48
Sabahın Yüzünde Filistin Yarası /51
Leylak Çığlığı /54
Ağlamakla Gülmek Arasında /56
Geriye Kalan /58
Bir Özlem Bir Türkü /59
Senden Bugüne Sen /62

Acılara Gülmek Zamanıdır /64
Saçlarında Doğa Dili /67
Yaşanmaması Gereken Zaman Mektupları /69
Uzaktan Aldım Haberi Bir Çağlayan /82
Ne Zaman /85

bir özlem bir türkü

Sen yürürsün rüzgâr yürür
Bir sevinç boylanır dünyada
Çocuklar korkusuz büyür
Kan boğulur susar
Dokunup geçtiğin her kuraklık
Yemyeşil bir vadiye dönüşür

Sen yürürsün rüzgâr yürür
Bizi bu deprem günlerde
İnan ki bir şiirsiz yaşamak
Bir de sensiz savaşmak öldürür

2012
994633
AHP

YURT
KİTAP-YAYIN

ISBN 975-7076-07-4
9 789757 076070